

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ RICHARD O'MONROY

H KAT' OIKON EPEYNA

Τό δειπνο είχε τελειώσει. Τό ζευγος Μπρεμάρ, καθισμένο μπρός στο τζάκι, κουβέντιαζε. Η κυρία ήταν γοητευτική με τά ξανθά της μαλλιά που κλαιούσαν τό κεφάλια της σά μά γαλάζια νεφέλη και μέ τό μασόνοιχο πετιούάρ της που άφηνε νά διαφαίνονται οί άξιολάτρευτες γραμμές του σώματος της. Ο κύριος πάλι ήταν καταβεβλημένος άπο τίς φροντίδες, μέ άρχη κοιλιές και μέ μαλλιά που είχαν άρχισει πειά ν' άσπρίζουν.

— Κάνε ό,τι θέλεις, έλεγε ή κυρία κουνώντας τό πόδι της στην άκρη του όποιου χόρευε ή παντοφλίτσα της, μέ έγω 'Ιούλιε, άν ήμουν στη θέση σου θά προτιμούσα νά φύγω.

— Μά, Μαρί, τίς άπάντησε έκείνος, άν φύγω εινε σά νά όμολογήσω τόν έαυτό μου ένοχο. Σου έχω έξηγήσει έντοττος έκάτο φορές τό ρόλο μου σ' αύτή τή βρωμερή ύπόθεση τών μετοχών τών σιδηροδρόμων Ριό—Τροπέτ και ή ξεριές πολύ καλά ότι είμαι άθώος...

— Άλλοίμονο!

— Γι'τι, άλλοίμονο;

— Θέλω νά σου πώ μ' αύτό πώς έλ' αύτά εινε άσχημα πράγματα και, μολονότι είσαι άθώος, μπόρουν νά σε προσφυλακίσουν. Γι' αύτό δέν σου συνιστώ νά φύγης γιά τό έξωτερικό, μά θά μπόρουντες νά κρηφτίης γιά λίγον καιρό στού φίλου σου Ραβινέλ, στο 'Επερνάι. Κανενός δέν θά του κατέβη ή ιδέα νάρθη νά σε ζητήση στο 'Επερνάι. Τί λές κ' έσύ γι' αύτό ;...

— Μού φαίνεται πώς ένα τέτοιο ταξίδι θά μ' έληγτετε πολύ άστόσο, άν νομίζης ότι κινδυνεύω παραμένοντας στο σπίτι...

— Κινδυνεύεις και πολύ μάλιστα... Έγω τότε μόνο θά ήσυχάσο όταν θά έξω πώς έχεις φύγει νά μπόρουντες νά φύγης; άστρο μέ τό πρώτο πρωινό τραίνο τών έξη και είκοσι. Αθή την όρα δέν έχει χαράς άκόμα και δέν ύπάρχει συνεπώς φόβος νά σε δη κανείς. Έγω, ένταματάξ, όλο τό βράδυ θά σου έτοιμάσω τά πράγματα σου... Τί λές; Σύμφωνοι; Φύγε γιά τό 'Επερνάι, άγαπημένο μου, φύγε γιά τό 'Επερνάι... Θά χαρώ τόσο άμα φύγης !...

— Λέγοντας αύτά είχε περάσει τά δυό χέρια της άπό τό λαίμο του άντρούτης κ' έκείνος συγκινημένος άπ'όλες αυτές τίς τρυφερότητες, ειπε μ' έγκαρτέρηση.

— Άφου τό θέλεις τόσο, θά φύγω άστρο τό πρωί...

— Ώστόσο, άπόψε θά έπρεπε νά φανής έξω γιά νά δούν ότι βρισκοσ' έδώ... Πήγαινε στά μπουλβάρτα, στά κέντρα κ' έπιδείξου...

— Ναι, ναι, καλά λές...

— Άμέσως έργαλε τίς πυζάμες του, φόρεσε τά ρούχα του και τό έπανωφόρι του και έπειτα μ' ένα ύφος, κάπως χαμηλό, βγήκε έξω μ' ένα βήμα άβάβαιο και άσταθές.

Μόλις όμως έκείνος έφυγε, ή γυναίκα του έστρεψε πρós τό γραφείο της. Έβγαλε άπό τό συρτάρι ένα κομψό γαλάζιο χαρτί και έγραψε τά έξης :

• Κύριον Άλφρέδον Παστουρά, Αεωφόρος Περισί 46.

Πο υαγαπημένο μου,

Έπί τέλους τόν έκατάφερα νά φύγης. Θά πάρη άστρο τό πρωί τό τραίνο τών έξη και είκοσι γιά τό 'Επερνάι. Έλα λοιπόν στο σπίτι στις έφτά. Θά σε περιμένω χωρίς άλλο. Τό μεσημέρι θά βγούμε μαζί έξω και θά πάμε νά φάμε στο ρεστοράν. Τί χαρά! Σε φιλώ γλυκά στά πολυαγαπημένα σου χειλά.

• Η Μαρί σου. >

Άφου έξετέλεσε αύτό τό καθήκον της—άν μπόρη νά όνομασθή καθήκον ή προτιομασία μιάς έρωτικής συνεντεύσεως—ή κυρία Μπρεμάρ ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα. Έπειτα, άνάλαφα όσάν πουλι, πήγε κ' έορψε τό γράμμα της στο κουτί του γειτονικού ταχυδρομικού γραφείου. Δέν έξεδιζε, πετούσε, μέ τό πρόσσομό της φωτισμένο όλο άπό μιά έσωτερική χαρά που έδινε στην όμορφιά της μ' άλληθνήν άχτινοβολία!

Μόλις έγύρισε σπίτι της, προπαρσκαύσε μ' ένδιαφέρον τίς άποσκευές του σύζυγού της. Τόν καύμένο τόν κύριο Μπρεμάρ! Έπρεπε καθ' όλο τό διάστημα της παραμονής του στο 'Επερνάι νά μήν του λείψη τίποτε. Γι' αύτό κ' ή Μαρί έδώρισε μέσ' στις βαλίτσες τά μαντήλια μαζί μέ τίς παντοφλές και τά φανελλένια γελέκα μαζί μέ τό κασκόλ. Συναχώνεται κανείς τόσο εύκολα στο ταξίδι! Δέν έξέχασε τίποτε, ούτε τίς γραβάτες, ούτε τίς κάλτσες ούτε την καλή του πίπα που μαζί μέ τό κομπολόι, θά έκανε τό σύζυγό της νά λησμονή την θλίψη του χωρισμού της και θ' άποκοιμίσε τίς ύποψίες του. Έπρεπε προπάντων ό κ. Μπρεμάρ νά περάση καλά στο ταξίδι του, τόσο καλά ώστε νά μή σκαφθή νά έπιστρέψη γρήγορα...

Όταν όλα τελείωσαν, όταν ταχτοποίησε τό πάντα στη θέση τους, ή Μαρί έβλεπε νά κάνη τή νυχτερινή της τουαλέττα μέ μιά συνήθιστη φροντίδα. Πουνταριστήμα, φέρεσε μιά χαριτωμένη σμί-

μίξα άπό κρέπ ντε σίν μπλε πάλ κ' έπειτα χώθηκε γεμάτη χαρά μέσ' στο κρεβάτι της κ' έκουκουλώθηκε ως τό πιγούνι.

Ο Μπρεμάρ έγύρισε κατά τά μεσάνυχτα. Κατά τή συνήθειά του οσβάσθηκε τόν ύπνο της σύζυγου του και έπλάγιασε, γιά νά μή την ένοχλήση, μακριά της στην άκρη του κρεβατιού.

Ός τόσο έκείνη, τό βράδυ αύτό, κοιμόταν άσχημα. Ο ύπνος της ήταν ταραγμένος. Άξαφνα, καθώς όκουσε νά χτυπή ή μακρυνό ρολόι της πόλεως, τό ψιθύρησε :

— 'Ιούλιε πρέπει νάγής τό νού σου στην όρα γιά νά μή χάσης τό τραίνο... Εινε μακριά άπό δώ ό σταθμός...

— Ω! δέ μέ νοιάζει καθόλου γιά τό τραίνο, της άπάντησε έκείνος. Δέν θά φύγω!...

Η κυρία ξαφνιασμένη,κατάπληκτη, άνασκηώθηκε στο κρεβάτι της, μέ τά μάτια τεντωμένα άπό την έκπληξη :

— Πώς ειπες; φώναξε. Πώς ειπες; Δέ φσυές;... Τι εινε αύτά που μου λές πάλι ;... τρελλάθήκες ;... Δέν θα πäs στο 'Επερνάι ;...

— Όχι, συνάντησα χθές τό βράδυ στο καφέ ντε λά Παι, όπου μου σύστησες νά πάω, τό γενικό Διευθυντή της 'Εταιρίας, τό βαρώνο Λεμπά... Λοιπόν αύτός μου ειπε πώς δέν έχω νά φοραμαι τίποτε γι' αύτην την βρομοτύποθεση τών σιδηροδρόμων... Ι' αύτό κ' έγω άποφάσισα νά μείνω... Σχώρα με, άγαπημένη, γιά τούς κόπους που σ' έβαλα, μά κ' έγω είμαι εξαγνλημένος άπο τίς συγκινησεις τών τελευταίων ημερών... Καληνύκτα, χρσή μου...

Σταράθηκε άπό τό άλλο πλευρό και σε λίγο ή ραβία άνάστα του άνηγορσε μέσα στη νυχτερινή γαλήνη του όσμουτου. Η γυναίκα του είχε βοήθεισε σε σκέψεις. Τι νά κάνη, Θεε μου, τί νά κάνη; Ο φίλος της Άλφρέδος θάρχεται στις έφτά τό πρωί!... Πώς νά τον προειδοποιήη ;... Μέ ποιόν τρόπον θά τά καταφέρνε ν' άπομακρύνη τό σύζυγό της άπό τό σπίτι ;...

Βυθίστηκε στις σκέψεις της, κάνοντας σχέδια τό ένα πιό άπραγματοποιότο άπό τό άλλο, λαβώνοντας και παρατώντας χίλιες άποφάσεις, άφου πρώτα τίς έξεταζε άπό όλες τούς τίς μεριές... Δέν εύρισκε τίποτε, τίποτε. Νά διαώξη τόν Άλφρέδο της θάταν κρίμα... Και ή όρα περνούσε. Κάθε τάν-τάν του ρολογιού άνασκοκρινονταν πρós τά χτυπήματα της καρδιάς της...

Είχε άρχισει νά ξεμεράνη.

Σε λίγο, έξαφνα τό κουδούνι της πόρτας άντήχησε.

Ο Μπρεμάρ, άκούγοντάς το, άναήδησε τρομαγμένος άπάνω στο κρεβάτι του.

— Ποιός μπόρει νά εινε τέτοια όρα; ρώτησε τή γυναίκα του...

Κ' έπειτα, χλωμάζοντας, έπρόσθεσε :

— Έχει γούστο νά εινε ό άστυνόμεος και νάχεται νά μέ πιάσρη...

Έτσι φαίνεται, του άπάντησε ή γυναίκα του στην όποια ειχ' έρθει μιά έξαψη έμπνευσε... Θάναί ό άστυνόμεος... Δέ μπόρουντε, σύμφωνα μέ τό νόμο, νά μπη στο σπίτι τή νύχτα και τώρα, μόλις έξημέρες, ήρθε...

Η ύπερηφεια κοιμάται άκόμα και γι' αύτό θά πάω νά τόν άνοίξω μόνη μου... Μονάχα κρηφού γρήγορα!.. Μή φοβάσαι και άφησέ με έμένα νά κανονίσω τά πράγματα...

Νεκρός μάλλον παρά ζωντανός ό Μπρεμάρ χώθηκε μέσα σ' ένα ντουλάπι, τό όποιο ή γυναίκα του διπλοκλειδίωσε. Έπειτα έκείνη διευθύνθηκε πρós τόν άντιθάλαμο, άνοίξε την έξώπορτα κ' έπες μέσ' στην άγκαλιά του Άλφρέδου Παστουρά, ό όποιος είχε φτάσει όριαμβευτικά.

— Σιωπή! του ειπε. Ο 'Ιούλιος δέν έφυγε, μά αύτό δέν έχει σημασία... Του ειπα πώς είσαι ό άστυνόμεος κ' έρχεσαι νά τόν πιάσρη... Τόν έκρημα μέσ' στο ντουλάπι... Άκολούθησέ με.

Τόν πήρε άπό τό χέρι και τόν παρέσυρε πρós τό δωμάτιο, ένώ έκείνος άλλάζοντας τή φωνή του, έλεγε :

— Μή συχωραίτε πολύ, κυρία, που σās άνησυχώ τέτοια όρα, μά άφου ό σύζυγός σας, όπως μου λέτε, άπουσίαιε, θά μου έπιτρέψτε νά ψάξω παντού...

— Ναι, κύριε άστυνόμεε, ψάχτε παντού.

Μιά σιωπή έπακολούθησε κ' έπειτα άντήχησαν μερικά τραξίματα. Χωρίς άλλο—ύπέθεσε ό σύζυγος—έπρτζαν έτα τό χαρτί που έρευνοός ό άστυνόμεος. Έπειτα άκούστηκαν μερικοί άνασναγαμοί. Χωρίς άλλο—ύπέθεσε ό σύζυγος—ή φωνή γυναίκουλα του είχε συγκινητή έξαιρετικά. Γιά μιά στιγμή ό 'Ιούλιος τήν άκουσε νά λέη :

Θεε μου !...

Έν τψ μεταξύ, ό Μπρεμάρ περίμενε φιλοσοφικά μέσα στην κρηφώνα του, μονολογώντας.

— Μπιά! δέ θά βρη τίποτε ένοχοποιητικά έγγραφα, γιατί έχω τή συνείδησή μου ήσυχη...

Έπί τέλους, όσπερ' άπό μιά έρευνα που βράσταζε μιά όρα κ'



— Έ, λοιπόν; ρώτησε ό 'Ιούλιος τή γυναίκα του...

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ Κ. ΚΑΝΑΡΗ

‘Ο Κ. Κανάρης στην ‘Αλεξάνδρεια. Πώς έματριάθη ή πυρπόλησις τεύ Τευρικήσιν στέλει. Πείνα και δίψα. ‘Επί τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου. Μέ την πιστόλα στό χέρι. - Φέρε νά άπογραφώ. - ‘Αν δέν έχουμε ‘Εθνος δά κάμουμε !- ‘Ο καπετάν Μικέσ στό Γαλάζιο. ‘Η έξέφλησις τεύ λογαριαμού κλπ.



ΙΝΕ σ’ όλους γνωστή ή άπόπειρα τεύ Κωνσταντίου Κανάρη νά πυρπολήσ ην τουρκικό στόλο πού βρισκόταν άγκυροβολημένος στό λιμάνι τής ‘Αλεξάνδρειας. Δυστυχώς ή ήρωική αύτή άπόπειρα άπέτυχε, έξ αίτίας των άντιθέτων πνεύτων άνέμων και ό Κανάρης άναγκάσθηκε νά γυρίσει πίσω διατρέξας, μάλιστα, τόν κίνδυνο νά συλληφθή άπ’ τους έχθρούς.

‘Ετσι, καθώς άρμείναν πρός τήν ‘Ελλάδα, σέ κακή κατάσσισι, χωρίς ψωμί και χωρίς νερό, ένας ναύτης πούταν άνεβαρμένος

στό καράβι ξεφώνισε άξάφνα :

- Καπετάν Κωσταντή, ένα καράβι φράνικε μακρού :
- ‘Ερχεται κατά δώθε μπρέ ; ρωτάει ό Κανάρης.
- Ναι, καπετάνις.
- Καλά...

Σέ λίγο τό καράβι πλησίωσε. ‘Ηταν ένα μεγάλο αούστριακό Ιστιοφόρο. ‘Ο Κανάρης πήδησε τότε θρησις και πρόσταξε :

- ‘Εμπρός ! Τή βάρκα έτοιμη γρήγορα ! ‘Αρματωθήτε και πιάνετε τους γάτζους !...

Οι ναύτες έσφιξαν γρήγορα - γρήγορα τή βάρκα στή θάλασσα, κήδησε μέσ σ’ αύτή ό Κανάρης μέ τους πύο πλληλαράδες συντρόφους του, διαπάρωσαν στό πλοιο, γαιζάθηκαν σ’ αύτό και σέ λίγο ό γενναίος πυρπολήτης άνέβησαν στό κατώστρωμα τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου, κρατώντας τήν πιστόλα του.

‘Ο Αούστριακός πλοίαρχος τήχε χαμένα.

- Τι θέλετε καπετάνις ; ρωτάει τρομαγμένος τόν Κανάρη.

- ‘Θέλωμ, άποκρίνεται ό Κανάρης, νά μάς δώσης ψωμί, τυρί, νερό κι’ ό,τι άλλο έχεις στό καράβι, γιατί ψωφάμε τής πείνας !...

- Νά σάς δώσω, καπετάνις μου !

- ‘Αίντε μπρός !

Μή μπορώντας νά κάμη κι’ άλλους ό πλοίαρχος τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου, διάταξε τους ναύτες του νά κουβαλήσουν στή βάρκα τεύ Κανάρη άρκετά καρβέλια ψωμί, τυρί, ένα βαρέλι σαρδέλλες καυτές και μερικά βαρέλια νερό.

‘Όταν ή μεταφορά των τροφίμων τελείωσε, γυρίζει ό Κανάρης, πού σκεκόταν πάντα μέ τήν πιστόλα στό χέρι και πού μπορούσε νά μήν πληρώσει λεπτό τσασιστό, γυρίζει λοιπόν και λέει στόν πλοίαρχο τεύ Ιστιοφόρου :

- ‘Ακου δώ. ‘Επειδή δέν έχω λεφτά νά σέ πληρώσω, γράψε σ’ ένα χαρτί πόσο κάνουν όλα αύτά και φέρο τό στό ύπογράψω...

- Δέν κάνουν τίποτα, καπετάνις, λέει δειλά ό πλοίαρχος.

- Βρέ κάμ, ό,τι σου λέω, φωνάζει θυμωμένος ό Κανάρης. Γράψε δυό χιλιάδες γρόσια !

‘Ο πλοίαρχος έκαμ, θέλοντας και μή, τήν άπόδειξι και τήν έδωσε στόν Κανάρη. ‘Ο καπετάν Κωσταντής τήν ύπογραψε κι’ έπειτα τήν ξανάδωσε στόν πλοίαρχο λέγοντάς του :

- Πάρτην ! Τό ‘Εθνος μου θά σέ πληρώση.

- Μά σεις... σεις... δέν έχετε ‘Εθνος, τόλμησε νά ψιθυρίσει ό

Αούστριακός πλοίαρχος.

Τότε τά μάτια τεύ Κανάρη άστραψαν, άναψε όλος και γυρίζοντας στόν Αούστριακό τούπε θυμωμένος :

- Σάν δέν έχουμε ‘Εθνος, βρέ, θά κάμουμε !...

‘Ο Αούστριακός δέν τόλμησε νά πη λέξι.

‘Ο Κανάρης κατέβηκε στή βάρκα του, πήγε στό πλοιο του, άνέβασε πάνω τά τρόφιμα, έδωσε στό πεινασμένο πληρωμά του νά φάη και συνέχισε τό ταξίδι του στήν Πατρίδα του...

Χρόνια πέρασαν άπ’ τήν ήμέρα πούηνε μεσοβαλασις τό περιστατικό αύτό. ‘Η ‘Ελλάς έλευθερώθηκε κι’ ό καπετάν Κωσταντής έγινε ‘Υπουργός των Ναυτικών.

Μιά μέ α, ένας άπ’ τους ναύτες τεύ Κανάρη, ό πύο άγαπημένος του, τό δαξι του χέρι, ό Μικέσ, όπως τόν έλεγαν, πούταν έπαινος στό έπεισόδιο μέ τόν πλοίαρχο τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου, έτυχε νά βρισκείται στό Γολιάτιον, ως πλοίαρχος έμπορικού έλληνικού Ιστιοφόρου, πρός άγοράν σίτου.

‘Εκεί λοιπόν πού σεργιανούσε ό καπετάν Μικέσ στό λιμάνι τεύ Γαλαζίου, νά και βλέπει μπρός του τόν πλοίαρχο τεύ αούστριακού Ιστιοφόρου. Τόν πλησιάζει άμέσως και τόν χαιρετάει. ‘Ο Αούστριακός δέν τόν θυμάται. ‘Ο καπετάν Μικέσ τεύ θυμίζει τό έπεισόδιο μέ τόν Κανάρη και τεύ λέει :

- Έίδες, καπετάνις, ποιος δεικνύ ό καπετάν Κωσταντής ; Νά πού άποχτήσαμε και μετς ‘Εθνος ! Λοιπόν ;...Τι κάθσαι ; Νάρθης νά εοφλήσης τήν άπόδειξι πού σούδωσε ό καπετάνις μας τότε.

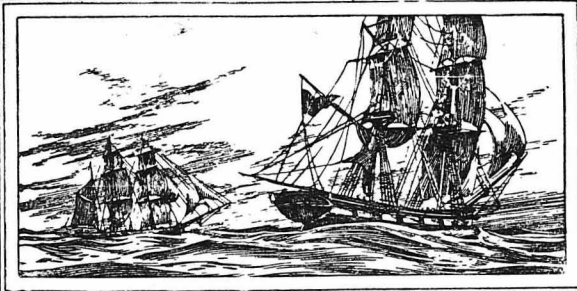
- Τώρα παιά... ψιθυρίζει ό Αούστριακός πλοίαρχος.

- Γιατί τώρα παιά ; Σου πήραμε τό πράγμα ; Σου δόσαμε άπόδειξι ; ‘Ε, λοιπόν μή κάθσαι. Θά πάμε μαζί στήν ‘Αθήνα και θά πληρωθής.

Μετά πολλά ό Αούστριακός πλοίαρχος έπίσιθη και έπλευσε μαζί μέ τόν καπετάν Μικέ στόν Πειραιά. ‘Ανέβηκαν ύστερα στήν ‘Αθήνα, πήγαν στό ‘Υπουργείο των Ναυτικών και π’ ηρουσιάζθηκαν στόν Κανάρη, ύπουργο των Ναυτικών τότε, όπως είπαμε παραπάνω.

‘Ο Κανάρης δέν γνώρισε τόν Αούστριακό πλοίαρχο. Κίτταξε τό Μικέ κατάματα, μή ξερωτας τι συμβαίνει.

- ‘Εξοχώτατε, τεύ λέει τότε ό καπετάν Μικας, θυμάσαι πού ύπόγραφες κάποτε με άπόδειξι γιά δυό χιλιάδες γρόσια, σ’ ένα



πλοίαρχο κοντά στήν ‘Αλεξάνδρεια ;

‘Ο Κανάρης σκέφθηκε λίγο κι’ άπάντησε :

- Ναι, θυμάμαι.

- ‘Ε, νά λοιπόν ό πλοίαρχος, εξοχώτατε, ήρθε νά πάρη τόν παρά.

‘Ο Κανάρης δέν παραξενεύτηκε καθόλου. Δέν έφερε τήν παραμικρή άντίρρηση. Πήρε τήν άπόδειξι, τής έσφιξε με ά ματιά, ύπόγραψε τό σχετικό ένταλμα κι’ έστειλε τόν Αούστριακό πλοίαρχο νά πάρη τά χημάτια του, άφού τεύ είπε με κάμπο παραπάνω :

- Βλέπετε, καπετάνις, πού είχας άδικο ν’ άμφιβάλεις γιά τό ‘Εθνος μας ; Νά πού έλευθερωθήκαμε και πληρώνομε και τους κληούς μας λογαριασμούς !...

‘Ο ‘Ιστοριοδίφης

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟ ΚΑΙ...ΤΑ ΣΚΟΡΔΑ

Μπορεί νά ύπάρχη καμμιά σχέση μετξύ σκόρδων, κρεμμυδιών και...παρασήμων ; Και όμως ; ύπάρχει. ‘Ακούστε γιά νά βιασθήτε.

Στά 1368, ό ‘Αλφόνσος 11ος, βασιλεύς τεύ Ντονέ και τής Καστίλης, ίδρυσε τό παρόσημο τής «Τάξιας» τής ‘Εσθρας». Τό παρόσημο αύτό ώνομάστηκε έτσι γιάτι άπετελείται άπό με ά ταινία πού τήν έφεραν οι Ιππότες χριστιάνοι στό στήθος ; τους.

Τό παρόσημο αύτό άνεμέντο και σέ κυρίες, γι’ αύτές όμως ή ταινία ήταν χρυσή.

Αούτηρότατο δέ βασιλικό διάταγμα άπηγόρευσε ρητώς σ’ όσους έφεραν τό εραρόσημο αύτό νά τρώνε σκόρδα και κρεμμύδια διά λόγους εύπρεπειας.

‘Επειδή όμως ήταν άδύνατο νά παρακολουθή κανείς τους παρασημοφορούμενους στό φαγητό τους, ώρκίζοντο νά μήν πηγαίνουν στήν Αύλή ότε νά συναναστρέφονται άλλους Ιππότες άν δέν έχουν νησάσκη ένα μήνα τεύλάχιστον νά σκόρδα και νά κρεμμύδια !...

άπάνω, ό άστυνόμος έφυγε.

- ‘Ε λοιπόν ; ρωτάει ό ‘Ιούλιος μόλις τόν έβγαλε ή γυναίκα του άπό τήν κρυψώνα του, τι έκανε λοιπόν ό άστυνόμος...

- Διόβολος, άτήνησε ή Μαρι, νά έκανε τή δουλειά του : έρέυησε λίγο και παντού...

- Μά δέν θά βρήκε τίποτε τό ένδιαφέρον.

- ‘Α, όσο γι’ αύτό δέ θά μπορούσα νά σου πώ έγώ... Αυτός έφέρει... Κ’ έπειδή ένδέχεται νά ξανάρθη, με ά κι’ βαλίτζα σου εινε έτοιμη, θά έκαμεις καλά νά φύγεις άμέσως γιά τό ‘Εσπρναί... Σου έπαναλαβάρνα : μπορεί άπό στιγμή σέ στιγμή νά ξανάρθη...

‘Ο Μπρεμάρ δέ θέλησε ν’ άκούση περισσότερα. Ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα,

άρπαξε τή βαλίτζα του κι’ έτράβηξε γιά τό σταθμό...



Rich, O'Mearay